

Історія Владислави Щербини, учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»

Влада народилася і виросла у невеликому шахтарському містечку Донеччини — Мирнограді. З юних років у її серці жила мрія служити в поліції, захищати людей і боротися зі злочинністю. Після закінчення школи Влада вступила до Харківського університету внутрішніх справ, а здобувши освіту, повернулася в рідне місто, аби працювати там, де найбільше потрібна.

Влада — цілеспрямована та вперта, але водночас добра й справедлива. Вона звикла йти до кінця у всьому, за що береться. У її родині завжди цінували чесність, працелюбність та взаємоповагу і саме ці риси вона пронесла через усе своє життя, а робота в поліції виховала у неї витривалість та силу духу.

З початком повномасштабної війни життя Влади змінилось остаточно. Мирноград, що розташований практично на лінії бойового зіткнення, пережив руйнування, і дім Влади було зруйновано. Але навіть така втрата не зламала її, а навпаки, вона знайшла у собі ще більше сили працювати для людей. Переїхавши до м. Краматорськ Влада обійняла посаду інспектора ювенальної превенції Бахмутського районного відділу поліції. Саме тоді на її плечі лягла надзвичайно важлива місія — рятувати дітей та їхні родини з гарячих точок. Разом з колегами вона виїжджала під обстрілами до Торецька, Костянтинівки та інших прифронтових населених пунктів, де щодня вирішувалась доля людей. Вона знаходила сім'ї, заходила у зруйновані будинки, переконувала батьків виїхати з дітьми в безпечні місця, вириваючи людей буквально із рук смерті.

Особливо в її пам'яті врізався випадок у Торецьку, коли почалася евакуація дитячого населення. На одній і тій самій адресі Влада була щодня протягом тижня. У цій родині батьки спочатку приховували трьох своїх дітей, а згодом зовсім відмовлялися виїжджати, попри всі переконання, писали відмови від евакуації, але одного дня на подвір'я їхнього будинку прилетів снаряд. Бабуся загинула одразу, а старша дитина у 15 років втратила руку, ставши інвалідом на все життя, найменша дитина від побаченого перестала розмовляти. Тоді Влада, дивлячись в очі батькам, сказала їм: «Віддайте цих

дітей мені, якщо вони вам не потрібні, ви їх не любите». Лише після цих слів батьки зрозуміли свої помилки та поїхали з дітьми в безпечне місце.

Подібних випадків було багато і вони стали для Влади важким випробуванням, адже їй доводилося приймати непрості рішення й бачити страшні наслідки війни. Але навіть у найскладніші моменти вона не думає про себе — усі її сили спрямовані на порятунок тих, хто опинився на лінії вогню. Вона має чітку мету, та досягає її попри всі негаразди, бо завжди повторює, що найбільша цінність — це життя. Попри все вона знаходить сили й час не тільки виконувати службові обов'язки, а й постійно вдосконалюватись у сфері ювенальної превенції, регулярно проходить онлайн навчання та бере участь у тренінгах, щоб ефективніше захищати дітей та підтримувати родини у складних життєвих обставинах.

Найбільша мрія Влади - закінчення війни. Вона мріє, щоб українських дітей, яких незаконно вивезла Росія повернули в Україну, щоб українські родини знову зібралися разом, щоб батьки повернулися з полону до своїх дітей, щоб у нашій державі більше ніколи не проливалася невинна кров. Вона прагне, аби кожна дитина в Україні почувалася в безпеці, мала любов, тепло і впевненість у завтрашньому дні.

Свою роботу в поліції вона вважає справою честі і сенсом життя. Це не просто професія, а покликання, якому Влада віддана всією душею. Вона щиро живе своїм служінням і не уявляє себе поза ним, і вірить, що саме через щоденну працю може наблизити той день, коли в Україні запанує мир.